

koznak meg. Kínában az V. században élt Hsie Ho, a nagy esztéta, aki hat kánonban foglalta össze a festészet fő törvényeit. Nem kapott címszót sem ő, sem Konfucius, sem Lao Ce, akiknek a szépre vonatkozó meghatározásai talán mégiscsak érdekesebbek, mint Konrad Fiedler vagy Schleiermacher tanulmányai. Fiedlerről tudomást sem vesz például a Larousse, Schleiermachernek csak életrajzi adatait, valamint a *Discours sur la religion*-jának címét közli.

A következő fogalmak: ok-okozat, tudat, végtelen, szubjektív-objektív, érzékelés, dualizmus, szimbólum, kozmikus világfelfogás, empátia, többértelműség, harmónia, illúzió, mítosz — de még az expreszszionizmus és impresszionizmus, sőt, a nonfiguratív képzőművészet előzménye is jórészt Ázsiában keresendő. No meg az orosz hagyamakupoláké, és a könyvnyomtatásé is...

Senki sem kívánhatja természetesen az Ázsiát ért nyugati hatások elhallgatását. Bár találmánának módját a szerzők arra, hogy minél meggyőzőbben bizonyítsák: *a mai gondolkodásmódunk, műveltségünk, eszményeink és ízlésünk kialakítása elhagyhatatlan kölcsönhatások eredménye!*

A kötet erőssége a modern esztétikai bölcsélet ismertetése, az ebbe a körbe tartozó cikkek zsugorításáról szó sem lehet, inkább kiegészítésüket venné szívesen az olvasó. Fokozná a kötet használhatóságát, ha művelődési-művészettörténeti időrendi táblázatot is találnánk a végén. A szótár közölhetné a legújabb, kiváló építészeti és képzőművészeti alkotások és az utóbbi időben feltárt, kevésbé ismert régészeti leletek képét.

A tárgyalt észrevételek — és a fel sem sorolt, helytelenül irt idegen szavak — ellenére elismerés illeti a *Dictionar de estetică generală*t útjára bocsátó Politikai Könyvkiadót és a mű munkatársait. A szerzők hangvétele egységes, higgadt, tárgyilagos; a korszerű irányelveknek megfelelően elismerik az olvasó jogát az önálló véleményalkotáshoz, és elfogult szélsőségektől mentes előadásban közlik mondanivalójukat.

Kabay Lisette

Bevezetés a gráfelméletbe

Sikerült, hasznos könyvet* akarok bemutatni. Szerzője a matematika gazdasági alkalmazásaiban szakember. Műve prezentálásának egyetlen nehézsége, hogy nálunk a *gráf* fogalma nem közismert. Szerencsére azonban ez könnyen leküzdhető nehézség: a könyv első fejezetének átlapozása már bárkit meggyőz arról, hogy ő maga számos esetben találkozott gráfokkal. Hiszen a gráf nem más, mint pontokból és a pontokat összekötő vonalakból — ún. *élekből* (melyek lehetnek irányítottak is) — álló alakzat, szerkezeti ábra. Ilyet használ a fizi-

* Cseke Vilmos: A gráfelmélet és gyakorlati alkalmazásai. Tudományos Könyvkiadó. Bukarest, 1972.

TÉKA

selő, 4764 bibliográfiai cikkelyt tartalmazó (430 lap terjedelmű) vaskos kiadvány, amely egy 1958-ban elkezdett nagyszabású vállalkozás eredményeinek mintegy felét bocsátja az irodalomtörténet munkásainak rendelkezésére — több évtizedes várakozást elégít ki. Összeállítói az Ady-kutatás elsődleges igényeit tartották szem előtt, amikor úgy döntöttek, hogy másfél évtizedes munkájuk közlését ne az Ady-művek (nem kevésbé terjedelmes) bibliográfiájával kezdjék. A hármastagolású összeállítás első része csak az önálló kötetekben megjelent Ady-művek felsorolását tartalmazza, míg a kiadvány legjelentősebb fejezete (245 lapon, 3336 cím) az Ady életére és munkásságára vonatkozó irodalom bibliográfiája — három alfejezeten (*Monográfiák, gyűjteményes művek; Tanulmányok, cikkek; Életrajzi irodalom*) belüli időrendi csoportosításban. A harmadik rész (*Függelék*) négy témaköre: *Ady Endre művei idegen nyelven, hatása külföldön; Ady-kultusz; Az Adyról készült képzőművészeti alkotások, fényképek irodalma; A megzenésített Ady-versek irodalma*. A bibliográfia használhatóságát nagyban növeli a félszáz lap terjedelmű analitikus névmutató. A rotaprint-eljárással, házi sokszorosításban előállított kötet 800 példányban jelent meg, s 24 hasonmás egészíti ki. (*A Magyar Tudományos Akadémia Könyvtára, 1972.*)

THURY ZOLTÁN: A második asszony. — Centenáriumi megemlékezés a Kriterion gondozásában megjelent elbeszélés-kötet. Egységes hangulata alapján regény is lehetne: a novellákat a szemlélet és a téma azonossága szorosan egymáshoz fűzi. Állandó szereplő maga a kor: finomkezü, ékes hangon prédikáló urak és vadtekintetű szegények kora, a

TÉKA

nyájaskodó brutalitással még megfér a szitkozódó nyomor, a századvég alvást tettétön lehunyt pillái mögül leseledő forradalmiság. És végül a kisember fájdalomja és megaláztatottsága, a Rota úré, akit akkor csal meg és hagy magára a második asszony, amikor két szűk esztendő után atlépni készült a boldogság küszöbét. (*Kriterion*, 1972.)

IRÁNYI JENŐ: Küzdelem a reuma ellen. — Közismert tény, hogy napjainkban világszerte hatalmas összegeket áldoznak a rettegett rák kutatására és gyógyítására, de az már kevésbé köztudott, hogy „az emberiséget a legtöbb fájdalomtól az fogja megszabadítani, aki meg tudja majd gyógyítani a reumát”, hiszen — a szerző gyűjtötte adatok szerint — ezer dolgozó közül harminchárom válik munkaképtelenné miatta, miközben a rák miatt csupán kettő. Irányi remek kis könyve felvilágosít arról, amit a reumás megbetegedés szempontjából tudnunk kell testünk felépítéséről, működéséről; megismeret azokkal a körülményekkel, amelyek elősegítik a megbetegedést; leírja a leghatékonyabb gyógymódokat a fájdalom csillapítására, az elnyomorodás megelőzésére. Mivel kórokozója még ismeretlen, s így védőoltás sincsen ellene, a reumás megbetegedésre fokozottan érvényes az arany szabály, hogy utólagos gyógyításánál többet ér a megelőzése — amihez ez a kis könyv is támogatást nyújt. (*Medicina*, 1972.)

Studia ethnographica et folkloristica in honorem Béla Gunda. — A Kolozsvárt is ismert néprajztudós 60. születésnapja alkalmából kiadott emlékkönyvben lengyel, dán, orosz, angol, osztrák, horvát, olasz, svéd, szlovén, német, portugál, észt, cseh, amerikai, japán és bolgár népkutatók,

kus, mikor egy elektromos hálózat vázlatos kapcsolási rajzát adja meg, vagy a vegyész, mikor egy molekula szerkezeti képletét szemlélteti. De gráf a vasúti hálózatot bemutató szerkezeti ábra is a menetrendekben, és gráfot készít az is, aki egy családfát rajzol fel. A pontok minden esetben bizonyos objektumokat (például atomokat, helységeket, személyeket) jelölnek, a pontok közötti élek pedig két objektum közötti kapcsolatok (például vegyértékkapcsolatok, vonatkapcsolatok, rokonsági kapcsolatok) létezését fejezik ki.

Gyakorlati, elsősorban gazdasági jellegű problémákból kiindulva, ugyancsak az első fejezetben jut el a szerző néhány fontos gráfelméleti feladat megfogalmazásához. Például: egy gráf két adott pontja között melyik a legrövidebb vagy leghosszabb út (itt jegyezzük meg, hogy élen a gráf bizonyos egymáshoz illeszkedő eleinek egymásutóját, sorozatát értjük), vagy: meghatározandó a gráfban az a legrövidebb irányított út, amely a gráf minden pontját egyszer érinti. Hasonló problémákkal lép-ten-nyomon magunk is találkozunk, sőt ha szükséges, egyszerűbb esetekben empirikus módon meg is oldunk ilyen feladatokat. Talán elég meggyőző, ha arra hivatkozom, hogy az utóbbi probléma merül fel például egy kiállítási csarnok olyan megtervezésében, hogy a bejárando út biztosan elvezesse a látogatót a kiállítás minden részébe, anélkül hogy ugyanazt a részleget kétszer is érintené.

Mi tehát a matematikus feladata? Az, hogy — elvonatkoztatva a feladatok konkrét jellegétől — megadja a gráffal kapcsolatos legfontosabb fogalmakat, vizsgálja ezek tulajdonságait; adjon számítási eljárásokat az absztrakt módon, tehát általánosan megfogalmazott problémák megoldására; s így módon teremtsen meg egy olyan elvont apparátust, amely alkalmas a gyakorlati feladatok megoldására. Ezt a természetes gondolatmenetet tükrözi a könyv második és harmadik fejezetének szerkezeti felépítése, ami pontosan kitűnik a két fejezet fontosabb alcímeiből is: alapfogalmak, a gráfok tulajdonságai, számítási eljárások a gráfokban, sajátos feladatok (II. fejezet); alkalmazások optimális utak meghatározására, alkalmazások leggazdaságosabb fáváz meghatározására, hozzárendelési feladatok változatai, alkalmazások folyam-feladatokra és vegyes alkalmazások (III. fejezet). Megjegyzem, hogy egy gráfot végesnek nevezünk, ha véges számú pontot tartalmaz; ellenkező esetben a gráf végtelen. A könyv csak véges gráfokkal foglalkozik.

A szerző kiváló didaktikai érzékkel jut el a gráfelmélet elemi, de központi problémáinak megfogalmazásához, amelyek megoldásának nyomon követése a matematikai szigor betartása mellett sem jelent külön nehézséget az olvasó számára. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy a könyv tanulmányozása nem igényel jelentős elmélyülést.

*

A tárgyalt feladatok jellege alapján a könyv elsősorban gazdasági szakembereknek ad közvetlen segítséget a gyakorlati alkalmazások szempontjából.

A problémák megfogalmazása azonban annyira közérthető, hogy mérnökök, szociológusok, kibernetikusok, orvosok is könnyen észrevehetik saját szakterületükön azokat a feladatokat, amelyek a könyv gazdasági jellegű feladataival gráfelméleti szempontból azonosak — a megoldást pedig absztrakt matematikai apparátus adja. Gyakorlati hasznosság szempontjából tehát a könyv széles körű érdeklődésre számíthat.

Noha kimondottan matematikai szempontból nézve a munka jellege *bevezetés a gráfelméletbe*, minden bizonnyal jó fogadtatásra talál a matematikai szakképesítéssel rendelkezők taborában is. Ennek oka a könyv már említett érdemei mellett az, hogy nálunk a gráfelmélet oktatásának még nincs hagyománya, a gráfelméleti alapismeretek még nem váltak közkinccsé. Cscke Vilmos könyve ebből a szempontból is hézagpótló.

A gráfelméletnek sok alkalmazása ismert a matematikai diszciplínák különböző ágaiban (a determinánsok elméletében, a csoportelméletben, a geometriában, a játékelméletben stb.). A könyv igényes címe alapján arra gondoltam, hogy ezekre is találók utalásokat benne. Miután megérttem a szerző célját, ezek hiányát nem hiszem a könyv rovására. Némi hiányérzetem azonban ennek ellenére is maradt: úgy vélem, helyes lett volna — bár egy lapalji jegyzet keretében — megadni a gráf fogalmának a *mértani szemlélettől független* definícióját is. Azt tudniillik, hogy a gráf egy R (binális) relációval ellátott A halmaz, pontosabban az (A, R) halmaz-reláció-párt jelent. Ha az A elemeit pontokkal ábrázoljuk, és két pontot akkor, és csakis akkor kapcsolunk össze egy vonallal, úgynevezett éllel, ha az A -nak általuk reprezentált két eleme az R relációban van, akkor eljutunk a gráfnak már említett geometriai megfogalmazású meghatározásához. Az igaz, hogy magam a gráf elnevezés és a gráfelmélet legtöbb fogalmának neve a mértani szemlélethez kapcsolódik — a gráf fogalmának lényegét mégis absztrakt formában fejezhetjük ki legjobban. Ennek rövid kifejtésével a szerző lényegesen megkönnyítette volna azt, hogy a gráfelméletet nem ismerő, de matematikai szakképesítéssel rendelkező olvasó meglévő ismereteit kiegészítse a könyvből nyertekkel. Ez pedig elvileg is, az új információk rendezése és rögzítése szempontjából is fontos. Erre az olvasórétegre gondolva, kívánatos lett volna egy-két olyan művet feltüntetni az irodalmi jegyzékben, amely az elmélyülést igénylő olvasót is kielégítené. Gondolok itt elsősorban König Dénes *A véges és végtelen gráfok elmélete* című monográfiájára, amely 1936-ban német nyelven, 1950-ben angol nyelven jelent meg, valamint Claude Berge *Gráfelmélet és alkalmazásai* című, 1958-ban, majd 1967-ben is megjelent művére. Igaz, hogy König könyve nehezebben érhető el, Berge könyvére ez viszont nem áll, hiszen a Technikai Kiadó 1969-ben román nyelvű fordítását itt is kiadta.

Mint minden elmélet, a gráfok tana szintén sok forrásból táplálkozott. Az elektromosságban (G. Kirchhoff, 1847), a vegytan (A. Cayley, 1874; J. J.

folkloristák, művészettörténészek vonulnak fel magyar kollegáik társaságában, hogy szakmájuk mai kérdéseit megvilágítsák. A természet és ember ősi kapcsolatáról szóló háromnyelvű (angol, német, francia) kiadvány az egész világra kiterjedő összehasonlító lehetőségekre hívja fel figyelmünket, s nem hiányzik a gazdag bibliográfiából a román szaktudósok idézése sem. A két szerkesztő, Szabadfalvi József és Újvári Zoltán bevezetőben ismerteti az ünnepelt Gunda Béla életrajzát temesvári szülőhelyétől a debreceni egyetemen ma elfoglalt munkahelyéig, megemlítve román és szláv kutatásait, amerikai tanulmányait (az indiai rezervációkról) és szakirodalmi munkásságának nemzetközi sikerét. A szépen illusztrált Gunda-életrajz a *Műveltség és hagyomány* című sorozat XIII—XIV. száma. (Kossuth Lajos Tudományegyetem, 1971—1972.)

DOMBY IMRE: Kalotaszegi népi táncok. — „Új kultúra csak a mai igényeknek megfelelő keretben és formában megjelenített néphagyományból, népművészetből alakulhat” — hirdeti a szerző, akit mint magántáncost és balettmestert az Állami Magyar Operából, mint tanárt a kolozsvári koreográfiai líceumból ismerünk. A különleges gondolat kiállított kötet a kapus, gyűrűs, csoszogós-kislegényes, nagylegényes és csárdás eredeti mozdulatait a Vasilescu-Sever-féle táncírási módszer alapján rögzíti. A kalotaszegi táncszvit grafikai leírását Márkos Albert zongoraletétben adott zenei feldolgozásai egészítik ki. Az egyezményes alapjelek, az elmozdulások irányát és a test tájékozódását pontosan közlő utasítások, a törzs és fej különböző felületeinek szemléltetése a mimika legaprólékosabb előírásáig — ez a műgond lehetővé teszi

bárhol a romániai magyar táncművelés sajátos változatainak alkalmazását. A címlapot és színes táblákon megadott pompás népviseleti jelmezeket Alexandru Cristea tervezte, a technikai rajzokat Jankó Jolán készítette. (*Kolozs megye Szocialista Művelődési és Nevelési Bizottsága, 1972.*)

Kézdivásárhely. — Sylvester Lajos és Incze László szerkesztésében jelent meg a valamikori Torjavasárt, mai nevén Kézdivásárhelyt ismertető album. A helytörténet eddigi eredményeit Orbán Balázs, Bakk Andre, Vámos Gáza munkáiból vett részletek szemléltetik, a helyiipar fejlődését a céhek és céhgyománymányok emlékeitől a mai szocialista ipari fellendülést jelző készáruipar és keményítőgyár bemutatásáig Incze László népszerű tanulmánya ismerteti. A bő fényképanyag a Báthoriak, Bethlen Gábor, a Rákócziak és Apafi Mihály leveleitől-rendeleteitől s Vasile Lupu moldvai uralkodó adományszövegétől a helyi múzeum gazdag céhpari anyagán át a mai üzemek panorámájáig kíséri a kis székely város gazdaságtörténetét. Gábor Áron 1971-ben leleplezett s itt jelképpé emelt szobrához méltó az irodalmi válogatás: Magyar Lajos, Kányádi Sándor és Holló Ernő egy-egy verse az ágyúöntő szabadsághősökről. A „vásárfiaként” ajánlott tetszetős kötetet az új sepsiszentgyörgyi nyomda állította elő. (*Kovácsné megye Szocialista Művelődési és Nevelési Bizottsága, 1972.*)

JANCSÓ ELEMÉR: Irodalomtörténet és időszerűség. — Egy évvel jeles irodalomtörténetünk halála után reprezentatív összeállításban köszönthetjük negyvenkét alkotó esztendő tanulmány-termését s az ugyancsak eltávozott Réthy Andor bibliográfiái vázlatát

Sylvester, 1878), a formális logika (P. Hertz, 1922), a görbék elmélete (K. Menger, 1927) bizonyos problémái mind a gráfokra vonatkozó vizsgálatok kiindulópontjainak tekinthetők. De egyik fő forrása kétségtelenül a matematikusok „játékos kedvében” keresendő, abban a képességükben, hogy köznapi, apró problémákban megtalálják, azokból kihámozzák a komoly magvat. Az első olyan tanulmány, amely kifejezetten gráfelméleti jellegű (L. Euler, 1736), a „szórakoztató matematika” tárgykörébe tartozik. Königsberg egy folyó két partjára és két szigetére épült, s a városrészek közötti közlekedést bizonyos módon elhelyezett hét hid biztosította. Euler arra a kérdésre adott választ a város lakóinak, hogy bejárhatók-e a hidak úgy, hogy minden hídon csak egyszer keljenek át. Ez egy olyan gráfra vonatkozó egyszerű feladat, amelynek négy pontja van (ezek reprezentálják a két partot és a szigeteket), élei pedig a pontok között, a hidakon átvezető utak.

A „szórakoztató matematika” problémái már E. Lucas és W. Ahrens munkáiban (1882—1894, illetve 1901) komoly tudományos igényességgel jelentkeznek, melyekben a gráfelmélet alapvonalai is kezdnek körvonalazódni. Ezeknek az előzményeknek a hatására kristályosodott ki König Dénes budapesti matematikus több évtizedes munkásságában a matematika szilárdan megalapozott új ága: az, amelyet ma gráfelmélet néven ismerünk. A tárgykör már 1911 óta szerepelt König előadásában. *Gráfelmélet* címen első ízben 1927-ben hirtetett előadást, s 1936-ban jelent meg említett műve. Ez 1958-ig — C. Berge könyvének megjelenéséig — a matematikai irodalom egyetlen gráfelméleti monográfiája. Megalapozottsága és mélysége miatt ma is nélkülözhetetlen segédeszköz minden gráfelméleti szakember számára. A háborús évek után vált világhosszá, hogy ez az elmélet kiválóan alkalmas sok határterületen — elsősorban a gazdasági problémáknál — felmerülő feladatok megoldására, és ez a felismerés vezetett a gráfelmélet igazi értékléséhez, és szolgált kiindulópontul további fejlesztéséhez. Az alapvető már nem érte meg elméletének diadalát: 1944 végén, hatvanéves korában, az üldözések elől a halálba menekült.

A terjedelmi korlátokkal küzdő szerzőknek általában nehéz történeti áttekintést nyújtaniuk, hisz ez az esetek többségében sok olyan diszciplínára, fogalomra, elméletre való hivatkozást igényel, amelyek a szélesebb olvasókör számára nem ismertek. A gráfelmélet azonban aránylag szűk diszciplína, amely e tekintetben kivétel. Úgy vélem, helyes lett volna, ha a szerző kihasználja ezt a lehetőséget, s ezzel könyvét még vonzóbbá teszi. Ugyanakkor megjegyzem, hogy a közölt vázlatos történeti áttekintés arról is meggyőző, mennyire aktuális a szerzőnek az az ígérete, hogy a gyakorlati alkalmazások terén elsősorban a gazdasági jellegűekkel foglalkozzék.

*

Egy könyv értékét elsősorban tartalma dönti el. Ebből a szempontból a könyv határozottan jó, s

ez a megállapítás a szerzót dicséri. De a tartalom mellett a külső köntös is fontos. Ez elsősorban a kolozsvári nyomdát dicséri, amely gondos, szép technikai munkát végzett. A kompozíciójában és színösszeállításában egyaránt izléses borítólapon Cseke Tamás munkája. Mindezt pedig a Tudományos Könyvkiadó tette lehetővé, amely a természettudományok területén már több értékes magyar nyelvű kiadvánnyal szerzett örömet mindnyájunknak. Cseke Vilmos könyvével a matematika is szóhoz jutott a Tudományos Könyvkiadó arra irányuló törekvésében, hogy a magyar olvasók anyanyelvükön ismerkedhessenek meg a tudományok újabb ágival. A jó kezdés jó folytatását várjuk.

Maurer Gyula

Természettudományi múzeumaink

„Enyed. Természettudományi Múzeum. 1796-ban alapították, az ország legrégebb múzeuma, a múltban a volt Bethlen-kollégiumhoz tartozott. 1951-ben szervezték újjá. Gazdag ásványtani, őslénytani, tojás- és növénygyűjteménye, rovar- és lepkekollekciója több mint 30 000 darabból áll, egyesek igen ritkák* — olvasom Marin Mihalache munkájában.* Az ország szám szerint is gyorsan gyarapodó, „belsőleg” is rohamosan fejlődő múzeumait a gyakorlati tájékoztatás igényével elsőként áttekintő, hézagpótló kötet régi szakmai gondjainkhoz nyújt számszerű támpontokat.

A múzeumi mozgalom nálunk és szerte a világon erős gyökerekkel kapaszkodik a természettudományos értékek megőrzésének hagyományába. Vajon a múzeumfejlesztés mai gondjai között ezekhez a hagyományokhoz és világunkban kiérdemelt súlyához mérten szerepelnek-e múzeumainkban a természettudományok?

A múltba tekintve, a természetrajzi gyűjtemények megjelenése a rendszeres növény- és állatgyűjtéssel, a kőzetek és ásványok megismerésével, a hazai föld tudományos felfedezésével függ össze. A XVIII. században, valamint a XIX. század elején ez a munka még csak elvétve áll kapcsolatban tudatos múzeumi törekvésekkel; a gyűjtemények java része a gyűjtő halála után került — ha került — a később szerveződő múzeumokba. A felfedező korszak kiteljesedése természetrajzi gyűjteményeink megerősödésének kora.

A XIX. és XX. század fordulójától a múzeumok népevelő, oktató szerepe hangsúlyozódik, és — bár a felfedező szakasz bizonyos területeken a mai napig sem zárult le végleg — lanyhulni kezd

Jancsó professzor irodalmi munkásságáról. Bevezetőjében Szigeti József egy életművelő koordinátáit méltatva hivatkozik a múlt és jelen dialektikus egységben való szemléletére, mely érthetővé teszi, hogy a posztumusz kötet szerzője a maga pályáján mindenkör a jelenkor törekvéseiből indulva elevenítette fel és elemelte a magyar irodalom gazdag hagyatékát. Erdemes tudatosítanunk az új nemzedékben, hogy ő volt az a tudósunk, aki már 1934-ben az Erdélyi Fitalokban és az Erdélyi Múzeumban — Lunacsarszkijra és Lukács Györgyre hivatkozva — a szociológia, lélektan, történetírás és művelődéstudomány összefüggésrendszerébe emelte honi magyar irodalmunk kérdéseit, majd a haladó hagyományok ivén kapcsolta múltunkat jövőnkhez. (*Kriterion*, 1972.)

KÓS KÁROLY—SZENTIMREI JUDIT—NAGY JENŐ: Kászoni székely népművészet. — Szép eredménye ez a könyv a szakmán belüli együttműködésnek: a három szerző három önálló, de egymást kiegészítő tanulmányban igyekszik felleltározni Kászoni néprajzi értékeit a maguk teljességében. Kutatásuk és erről szóló számadásuk nyomán több nézőpontból megvilágítottan áll elénk a felmérés tárgyául választott tájegység; s ebből egy, a népi életvitel mindennapjaiból sarjadzott gazdag motívumvilág válik közkincsé. Részletesen tárgyalja a monográfia a házat, a bútorzatot, a viseletet és a díszítőművészetet, s mennyiségileg is impozáns tárgyi néprajzi tényanyagot ad az olvasó kezébe — a csak érdeklődőnek gyönyörködés, a szakembernek tanulmányozás, alkotó felhasználás céljára. Mindez, a kötet illusztrációs anyagának bőségével és a technikai szerkesztés színvonalával együtt, a romániai magyar nem-

* Marin Mihalache: Ghidul muzeelor din România. Editura pentru turism. București, 1972.